

Jo soc Amaia Garcia

Mai havia pensat que el silenci poguera ser tan ofegant fins que vaig tornar a la piscina on tot va començar. Han passat vuit mesos des d'aquell dia i em sembla mentida. Els dies han sigut eternals i, tanmateix, em sembla tan proper.

El 14 de setembre de 2023, l'Àlex, la Núria, el Marc i el Pau van planejar la broma del segle. Volien que es recordara durant mesos, i sens dubte, ho van aconseguir. Aquell dia van convidar l'Amaia a la piscina de l'Àlex. Tots a l'institut sabien el que passaria aquella nit; bé, per ser més precisos, sabien el que s'esperava que passara. Fins i tot l'Amaia ho sabia, i, tot i així, es va presentar. Acostumada a estar sola i sentir-se aïllada, es moria per tindre amics i integrar-se en un grup que normalment la ignorava sense motiu, i quan ells li van brindar una oportunitat, no va dubtar ni un segon a acceptar-la. Encara que això significara ser objecte d'alguna broma esbojarrada, perquè l'únic que l'Amaia volia era companyia.

Això és el que tots coneixen, però només els cinc saben el que realment va ocórrer aquella nit, perquè només ells saben per què va desaparèixer l'Amaia.

12 de setembre de 2023

Les classes acaben de començar i necessitem alguna cosa amb què entretenir-nos. L'inici de les classes a l'Institut Monteverde ha sigut una mescla de xarrades sense sentit i deures avorridíssims; i l'estiu ja sembla un record llunyà. Necessitem una espurna, alguna cosa que trenque la monotonia i deixi una marca durant un temps.

És llavors quan sorgix la idea, enmig d'una de les nostres interminables converses a la cantina. L'Àlex, el més problemàtic del grup, llança la proposta amb un somriure desafiant. "Què tal si fem una broma èpica? Alguna cosa que ningú puga oblidar". La Núria i el Pau intercanvien una mirada carregada d'emoció alhora que assenteixen enèrgicament. Jo, en canvi, no estic tan convençut.

L'Àlex es pren deu minuts per explicar-ho tot, com si portara dies planejant-ho. En principi, és una idea senzilla: convidem algú a la piscina, l'enviem a la cabanya del bosc, i simplement l'espantem una mica, tot quedarà gravat, tothom ho veurà i podrem riure'ns durant un temps. Només ens falta trobar la víctima perfecta, i no tarda a quedar clar qui serà el nostre petit joguet. L'Amaia, que amb la seua necessitat d'encaixar i fer amics, no es negarà a res.

Escampem la nostra idea malèvola entre la resta dels alumnes. "Quin sentit té una broma èpica si ningú més la pot gaudir?" solia dir la Núria. La veritat és que ens és igual si l'Amaia se n'assabenta; estem tan segurs que vindrà de totes formes que no ens preocupem per ser discrets.

Aquella vesprada quedem dues hores abans per preparar-ho tot. Hem de muntar les càmeres i poc més, però estem tan "emocionats" que necessitem assegurar-nos que tot isca perfecte.

Quan l'Amaia arriba, el seu rostre mostra una mescla d'emoció i nerviosisme. Ens saluda amb un somriure ampli, aparentment aliena al fet que la diversió de la nit és en realitat una trampa acuradament orquestrada on ella és la

protagonista. Ens reunim al voltant de la piscina, intercanviant mirades còmplices mentre esperem l'inici del nostre pla.

“Va, entra a l'aigua!” diu l'Àlex, amb una mescla d'entusiasme i falsa amabilitat. L'Amaia, cautelosa, s'acosta a la piscina. El riure contingut de nosaltres quatre és un so quasi tangible en l'aire.

La broma, meticulosament planejada, comença a desplegar-se. És una mescla d'engany i humiliació, dissenyada perquè l'Amaia siga objecte de burla durant setmanes. En realitat, no tenim res en contra d'ella. Almenys jo no. Però per als altres, un dia sense ficar-se amb ningú és un dia desaprofitat. Intente no pensar en com de tòxic resulta i simplement em relaxe.

“Escolta, algú sap on està la meua tovallola?” pregunta la Núria amb aquell to tan actuat que he escoltat durant els quatre assajos anteriors. Ja no hi ha marxa enrere, comença el joc.

“I la meua?” diu l'Àlex. Sent que tinc papallones a l'estómac, no vull, però crec que l'adrenalina de saber el que passarà a continuació s'està convertint en additiva. Em prepare i note com totes les mirades es posen discretament en mi, puc parar-ho ara mateix, però preferisc seguir endavant, al final m'estic convertint en un d'ells.

“La meua tampoc està, ni la del Pau. Merda, se'ns han oblidat a la cabanya del bosc. Pots anar a per elles, Amaia?” Intente sonar el més convincent possible i sembla que tot funciona perfectament, perquè l'Amaia assenteix i ix de la piscina, agafa la seua tovallola i se'n va en direcció al bosc.

Abans que s'endinse entre els arbres, en Pau intervé: "Amaia! Ves amb compte, l'altre dia ens van avisar que hi ha un home estrany pels voltants. I diuen que pot ser perillós." L'Amaia ens mira desconcertada, assenteix i després s'encamina cap al bosc.

Tan bon punt desapareix entre els arbres, eixim de la piscina el més ràpid possible i ens llançem sobre el mòbil de l'Àlex per veure les càmeres:

L'encenem just a temps per veure com entra a la cabanya, s'acosta a un dels armaris i comença a buscar. Aquesta és el nostre senyal, eixim corrent cap a la cabanya i quan arribem bloquegem ràpidament la porta amb un dels troncs que vam deixar abans.

La Núria agafa la destrat que havíem amagat entre les fulles i colpeja la finestra estrepitosament. Eixim fugint mentre jo li pete el mòbil a missatges. Només hem d'esperar una mica i després la traurem d'allí.

Una vegada tornem de nou a la piscina, encenem els mòbils disposats a gaudir de l'espectacle.

Llavors tot comença a torçar-se, ella es llança contra la porta i la trenca, ensopega amb el tronc i cau sobre una gran roca. Veiem com el sòl s'ompli de sang i isc corrent cap al bosc amb els altres trepitjant-me els talons. Això se'ns està anant de les mans.

Quan arribem a la cabanya només hi ha un rastre de sang. Res més.

15 de setembre de 2023

Fa tres dies de la desaparició de l'Amaia i tota la ciutat l'està buscant. La Núria, el Pau, l'Àlex i jo vam parlar amb la policia i els vam ensenyar les gravacions. Ens han declarat innocents, però després que es filtraren els vídeos, l'opinió pública està en contra nostra.

La gent ha deixat de parlar-nos; ara som nosaltres qui rebem murmuris, mirades indiscretes i males cares, víctimes de l'assetjament que nosaltres mateixos vam desfermar. Encara que el que més em dol és que la mateixa gent que ara ens aïlla i plora per l'Amaia, és aquella que alabava les nostres bromes i l'aïllava a ella també.

Però mai entenem les conseqüències dels nostres actes fins que ens topem amb elles, i sens dubte això és el que va passar aquella nit. El grup s'ha separat, ja no som els mateixos. Ara només tinc una pregunta al cap: què li va passar realment a l'Amaia Garcia?

Present

Veure'ls allí tan tranquils, simplement flotant a l'aigua, em sembla inquietant però estranyament plaent. Jo no soc capaç de fer com si no haguera passat res, he vingut perquè ho necessite, avui és el dia en què finalment tallaré tots els llaços amb aquest grup.

Recorde aquella nit a la perfecció: els riures, els crits, la sang... Per molt que vulga no puc esborrar el que va ocórrer, és impossible. El temps i el silenci semblen haver fet la seua feina, però el pes d'aquella nit continua present.

Tot és tan semblant a aquella nit... però aquesta vegada ja no hi ha riures, l'únic so que ompli l'ambient és un lleuger brunzit. I l'olor de la barbacoa ha sigut substituït per un de més metàl·lic i estrany. Els seus cossos inerts floten a l'aigua com fulles. Per fi he acabat la meua venjança. El cor em batega amb força mentre avance cap a ells... Fins que un cruixit al llit em fa incorporar-me de cop.

Estic xopa de suor, amb els llençols arremolinats al meu voltant. L'escena de la piscina es desvaneix com tinta a l'aigua. M'incorpore i respirè profundament, recordant que vaig tornar fa setmanes i això no era més que un somni: un malson construït amb retalls de por i rancor, una petita llavor malvada que s'ha implantat en la meua ment.

La veritat és que em fa mal, em fa molt de mal, però, per molt rancor que els tinga i per molt que m'hagen fet perdre vuit mesos de la meua vida, no puc convertir-me en un d'ells. No ho faré.

Perquè jo soc Amaia Garcia, i aquesta és la meua història.

El Xiquet que col·leccionava banderes

Judit Berbel Palazón.

3ºESO

C.C. San José de Calasanz

El xiquet que col·leccionava banderes

Amir vivia en una ciutat sense nom, una d'eixes que ja no apareixen en els mapes perquè la guerra l'havia esborrada a força d'explosions i silencis. Les cases tenien més finestres trencades que records feliços. Els arbres creixien torts, com si també sentiren por.

Així i tot, Amir trobava bellesa en el trencat. Tenia a penes deu anys i, en lloc de jugar amb els xiquets de la seua edat —que eren cada vegada menys—, passava les vesprades buscant banderes. No ho feia per patriotisme. Ni tan sols entenia del tot què significaven eixes combinacions de colors. Ho feia perquè en cada bandera veia una història. I ell, encara que era xicotet, tenia l'ànima plena de preguntes.

La seua primera bandera la va trobar entre els enderrocs d'una escola bombardejada. Era blau i groga, doblegada amb cura sota un pupitre destruït. La va sacsejar, li va llevar la pols, i en veure com onejava amb el vent, va sentir que alguna cosa es movia també dins d'ell.

Eixa nit, va escriure en un quadern vell:

"Bandera 1: estava sola, però semblava que encara volia volar."

Des de llavors, cada bandera tenia el seu número, la seua nota, la seua història.

Arreplegava trossos de tela, retalls del que una vegada van ser símbols d'esperança o de poder. Algunes estaven tacades de terra, unes altres de sang. A vegades trobava parts en les butxaques de soldats caiguts, i altres vegades, entre els joguets abandonats dels xiquets.

La bandera número 6 tenia tons verds, blancs i negres. Estava arrugada dins d'una motxilla infantil. Amir va escriure:

"Bandera 6: va veure eixir a un xiquet corrent i no tornar."

A mesura que la seua col·lecció creixia, també ho feia la seua tristesa. Però Amir mai deixava d'escriure. Li semblava injust que el món passara la pàgina mentre les històries seguien sense final.

Un dia, mentre buscava prop del vell mercat, es va trobar amb una dona. Portava una càmera penjada al coll i una llibreta a la mà. Era una periodista estrangera, una d'eixes que entraven amb cascos i jupetins per a contar el que uns altres preferien no veure.

—Què fas, xicotet? —li va preguntar en veure la seua motxilla plena de teles.

—Col·leccione banderes —va respondre ell sense detindre's.

Ella va somriure, estranyada.

—I pèr què?

Amir la va mirar amb serietat, com si fora un ancià atrapat en el cos d'un xiquet.

—Perquè cada una té una història que el món oblida. I si jo les escric... potser algú recorda.

Eixa nit, la periodista va escriure sobre Amir. La seua història va aparèixer en diaris, en xàrxes, en documentals. Li van dir el xiquet que donava veu a les banderes. Des de tot arreu li enviaven banderes: unes de pau, unes altres de protesta, moltes amb cartes plenes d'esperança.

Però Amir no volia fama. No col·leccionava per amor als símbols, sinó pel que representaven. Cada bandera era una veu, una memòria, una ferida.

Una vesprada, mentres el sol s'amagava entre ruïnes, Amir va trobar una bandera blanca. No estava tacada. No tenia forats ni malícies. Estava neta, nova. Mai havia vist una així.

No va escriure res en el seu quadern. Només la va abraçar.

Perquè per fi, una bandera no li comptava una tragèdia. Li prometia un començament.

Quan Amir va créixer, no es va convertir en soldat, ni en polític, ni tan sols en periodista com molts van creure que faria. Es va convertir en cuidador de memòria.

Amb el pas dels anys, havia reunit més de mil banderes. Algunes reals, altres fetes amb retalls que ell mateix còsia. Les guardava amb les seues notes en una vella estació de tren abandonada que va convertir en museu. No era un museu elegant, ni tenia pantalles digitals ni entrades cares. Però estava ple de veritat.

En l'entrada penjava un cartell de fusta que deia:

“Ací onegen històries, no ideologies.”

Els visitants arribaven des de lluny. Alguns eren xiquets, altres ancians. Molts ploraven en llegir les xicotetes notes escrites amb la lletra tremolosa d'un xiquet que havia après a escriure amb l'ànima abans que amb la mà. Altres persones deixaven noves banderes, noves notes, nous silencis.

Amir no parlava molt. Preferia escoltar. La seua missió no era ensenyar el que estava bé o malament, sinó mostrar que darrere de cada símbol hi havia vides. Que les banderes no eren armes, ni escuts, ni crits de guerra. Eren trossos d'humanitat.

Un dia, una jove se li va acostar. Li va dir que havia perdut el seu germà en una guerra recent i que mai el va poder acomiadar. Amir li va oferir una fulla, una ploma, i li va dir:

—Escriu la seua història. Fes-la bandera.

Així, a poc a poc, el seu museu es va convertir en un santuari de pau. No d'oblit, sinó de memòria viva. Perquè Amir va entendre que el món no canvia quan s'oblida el que fa mal, sinó quan es transforma eixe dolor en alguna cosa que no permeta repetir-lo.

I encara que ja era adult, en la seua motxilla continuava portant una bandera blanca. La mateixa que va trobar de xiquet. L'única que mai va necessitar una nota.

DARRERE DEL
MEU SOMRIURE

Claudia Calvo Garcia
C.C. San José de Calasanz
3º ESO

Darrere del meu somriure

Sempre m'han dit que soc una xica tranquil·la, responsable, d'eixes que mai dona problemes. I supose que això pensaven tots: els profes, les meues amigues, fins i tot els meus pares. Que jo estava bé, que no necessitava ajuda, que tot en mi funcionava com un rellotge.

Però ningú sabia el que em passava per dins.

Em dic Alma, tinc setze anys, i durant molt de temps em vaig sentir com si estiguera trencada per dins, encara que per fora semblara sencera.

Als matins m'alçava amb eixa sensació rara en el pit. Com si tinguera una pedra aci, estrenyent-me. Em mirava a l'espill i pensava: no vull anar a l'institut, no vull parlar amb ningú, no vull fingir una altra vegada que estic bé. Però ho feia.

Em posava els vaquers, em maquillava un poc perquè no es notara quan cansada estava, i eixia per la porta amb el meu millor somriure.

Perquè clar, Alma sempre somriu.

En classe responia quan em preguntaven, em reia amb les meues amigues en els corredors, feia els deures a temps.

Era bona filla, bona alumna, bona amiga.

Encara que a vegades sobrepensaba si no ho era... si havia fet alguna cosa malament sense adonar-me.

Em ratllava sola, saps? Com si haguera de ser perfecta tota l'estona, perquè si no... decebia.

I el pitjor és que ni tan sols sabia d'on venia eixa pressió. Només estava. Com una veu de fons dient-me que havia d'aguantar, que havia de poder amb tot. Que si jo em trencava, tota la resta també queia.

A vegades pense que si algú llig açó, pot ser que se senta igual. I si és així... què fort, no? Perquè mentres jo callava, segurament hi havia més gent sentint el mateix. Però com ningú parla, creiem que estem sols.

A les nits, quan tots dormien, jo pensava massa. Pensaments que no podia parar. Coses com "no servixes per a res", "ningú t'entén", "has d'aguantar perquè si no deceps a tots". I jo m'engolia tot això en silenci.

Una vegada la meua millor amiga, Clara, em va dir:

—Tia, últimament estàs com apagada. Et passa alguna cosa?

I jo li vaig contestar això de sempre:

—Res, només estic cansada.

Mentida. Estava trist. Estava perduda. Estava farta de fingir.

Un dia, sense pensar-ho molt, vaig passar per la porta del despatx de l'orientadora de l'institut. Elena es diu. Mai havia entrat ací, però alguna cosa dins de mi —una veu baixeta, però valenta— em va dir: entra.

Em vaig asseure davant d'ella, i no sabia ni què dir. Em va preguntar:

—Com estàs, Alma?

I vaig explotar. No amb crits. Amb llàgrimes. Vaig plorar sense poder parar. Ni tan sols sabia com explicar-li el que em passava, només sabia que no podia seguir així.

A partir d'ací, començarem a parlar.

Al principi poquet. Després més. Em va ajudar a entendre que el que sentia no era una ximpleria, que no estava boja, que estava passant per alguna cosa que tenia nom: ansietat. Tristesa profunda. Esgotament mental. I que això es podia tractar.

Em va recomanar veure a una psicòloga, i encara que em feia por explicar-li-ho als meus pares, ho vaig fer. Al principi va ser rar, no ho entenien molt.

Però quan em van veure tan seriosa, tan de veritat, es van adonar que era important. Em van donar suport. I això em va fer sentir una miqueta més fort.

També li ho vaig explicar a Clara. Em tremolava la veu en dir-ho, però necessitava que algú més ho sabera. I ella, en comptes d'allunyar-se, em va abraçar tan fort que vaig plorar una altra vegada.

—Gràcies per confiar en mi —em va dir. I això va valdre or.

No va ser d'un dia per a un altre, clar. Vaig continuar tenint dies dolents. Dies en què no volia alçar-me, o en els quals em sentia una càrrega. Però ja no estava sola. Anava a teràpia, parlava amb la meua gent, escrivia en un quadern el que sentia.

M'estava coneixent per dins. I a poc a poc, vaig començar a entendre que no havia de ser perfecta. Que estar mal no em feia menys valuosa.

Ara, quan em sent així, ja no m'ho engul. Ho dic. Ho escric. Ho plore. Ho compartisc. Perquè vaig aprendre que callar m'estava fent mal. I que parlar, encara que faça por, és el primer pas per a començar a sanar.